

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑ, 21 Δεκεμβρίου 2010

Αρ.Πρωτ. 155

Προς: Τους Πρωτοβάθμιους Συλλόγους της Χώρας (με την παράκληση να μοιρασθεί στους συναδέλφους)

Κοιν.: Στους Βουλευτές των Ελλήνων

Ο ταξικός συμβιβασμός που οικοδομήθηκε στην Ευρώπη αμέσως μετά τον πόλεμο και δούλεψε μέχρι το 1975 – περίοδος που ονομάστηκε «Ένδοξη Τριακονταετία» - στηρίχθηκε στη θεσμοθέτηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, στην εφαρμογή κέϊνσιανών μικροοικονομικών πολιτικών και στην εκτεταμένη λειτουργία συστημάτων κοινωνικής πρόνοιας. Ήταν ένας συμβιβασμός που δεν απειλούσε τους βασικούς πυλώνες του συστήματος, ωστόσο το έκανε πιο ανθρώπινο, αφού ο συσχετισμός ανάμεσα στο κεφάλαιο και της δυνάμεις εργασίας δεν ήταν τόσο ετεροβαρής όσο παρουσιάζεται στις μέρες μας. Σιγά σιγά και αφού μεσολάβησε μια μεταβατική φάση, οι ισορροπίες ανετράπησαν. Η παγκοσμιοποίηση και η ραγδαία ανάπτυξη του χρηματοπιστωτικού τομέα σε βάρος της πραγματικής οικονομίας, οδήγησαν στην απόλυτη κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού. Η κατάρρευση του αντίπαλου δέους (Σοβιετική Ένωση), η απαξίωση των μεγάλων κατακτήσεων σε συνδυασμό με την πλήρη υποταγή της σοσιαλδημοκρατίας στη λογική της «ελεύθερης αγοράς», δημιούργησαν τη βεβαιότητα της οριστικής επικράτησης του καπιταλισμού. Έχει γίνει για πολλούς ανθρώπους πιο εύκολο να φανταστούν το τέλος του κόσμου, παρά το τέλος του καπιταλισμού.

Παρά το γεγονός ότι ο νεοφιλελευθερισμός ως οικονομικό μοντέλο έδειξε τα όρια του και έχει βυθίσει από το 2008 τις περισσότερες χώρες σε βαθιά κρίση, τα κόμματα που τον υπηρέτησαν με θρησκευτική ευλάβεια εξακολουθούν να κρατούν στα χέρια τους τη διαχείριση των οικονομικών πολιτικών, επιβάλλοντας παντού λιτότητα, μείωση μισθολογικού κόστους, περικοπές δημοσίων δαπανών κλπ. Ξηλώνουν μεθοδικά σήμερα και στο όνομα της δημοσιονομικής εξυγίανσης τις κατακτήσεις των εργαζομένων, προσπατεύουν με φοροαπαλλαγές τα συμφέροντα των πλουσίων με το σκεπτικό ότι έτσι θα ενισχυθούν οι επενδύσεις, συρρικνώνουν δραματικά το δημόσιο τομέα με το πρόσχημα της απελευθέρωσης των δημιουργικών δυνάμεων της επιχειρηματικότητας, σπρώχνουν στην ανασφάλεια της μερικής απασχόλησης εκατομμύρια ανθρώπους επινοώντας νέους όρους επικαλούμενοι την ανάγκη να σπάσει η ακαμψία της αγοράς εργασίας, και όλα αυτά με ένα και μοναδικό επιχείρημα: «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος». Η σοσιαλδημοκρατία και η σημερινή κυβέρνηση στη χώρα μας έχουν παραδοθεί άνευ όρων. Χορεύουν όπως τις βαράνε. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο όπου κυβερνούν στη Ευρώπη (Ισπανία, Πορτογαλία, Ελλάδα κ.α.) δεν έχουν δώσει κανένα δείγμα αντίστασης. Κάτι ψελλίζει η σημερινή ελληνική κυβέρνηση περί φορολόγησης των χρηματιστηριακών συναλλαγών αλλά ως εκεί.

ΑΝΑΓΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ:

Από την αρχή της κρίσης τέθηκε στον καθένα μας το ερώτημα: «κατάθλιψη ή εξέγερση;;» Όσο το διάστημα περνούσε, η κατάθλιψη, η ανασφάλεια κλπ. ήταν ισχυρότερες από την εξέγερση. Όμως, η εξέγερση έρχεται... Η φτώχεια, η υποβάθμιση της ποιότητας ζωής, η απελπισία, οδηγούν με μαθηματικό τρόπο στην εξέγερση. Το ερώτημα είναι: θα είναι μια εξέγερση σπατάλης κοινωνικής ενέργειας, εκτόνωσης ή οργανωμένη και με προοπτική;; Οι δημοσκοπήσεις, η καθημερινότητα της εξουσίας, οι ικανοποιημένοι από την κυβέρνηση τραπεζίτες – τοκογλύφοι – δεν είναι σε θέση να κατανοήσουν πόσος θυμός και απογοήτευση έχει συγκεντρωθεί στο μυαλό και στην καρδιά των πολιτών.

Οι εξουσιαστές θα πρέπει να ανησυχούν. Η θύελλα έρχεται. Αν δεν βρει δημιουργική διέξοδο, αν δεν παράγει ενέργεια για το μέλλον της χώρας, τότε θα είναι καταστροφική, επειδή ο θυμός τυφλώνει. Δεν έχει διάταξη και δομή. Δεν θα υπάρχουν συνομιλητές για κανέναν και για τίποτα. Οι κερδισμένοι από την κρίση κοιμούνται ύπνο βαθύ αν νομίζουν ότι δεν υπάρχουν ισχυρές αντίπαλες δυνάμεις, ακόμα και αν αυτές δεν έχουν συνείδηση εναλλακτικού σχεδίου, θα έρθει η στιγμή που θα καταστρέψουν. Και αν αυτό γίνει με τυφλή βία, την οποία προκαλούν με την αλαζονεία και την ύβρη οι διαχειριστές και νικητές της κρίσης, τότε η χώρα μας θα αποδιοργανωθεί, με διαστάσεις ιστορικής πληγής πάνω στο σώμα των απλών πολιτών, της οικονομίας, της κοινωνικής συνοχής, των εθνικών θεμάτων.

Σήμερα υπάρχουν τρεις δρόμοι, της υποταγής, του περιορισμού της δημοκρατίας, της ύφεσης και της αποδιάρθρωσης του κοινωνικού ιστού. Πρόκειται, για το δρόμο που οι εξουσιάζοντες τη χώρα τον ονόμασαν «σωτήριο μονόδρομο». Απαιτεί την επιλογή της πολυθρόνας. Ο θυμός θα είναι τυφλός, καταστρεπτικός και αδιέξοδος. Ο τρίτος δρόμος είναι το μήνυμα της αισιοδοξίας και της συντεταγμένης μάχης: ενάντια στα συμφέροντα της τοκογλυφίας, των εισαγωγέων από Γερμανίες, Γαλλίες, Αμερικές κλπ. Της εξουσιολαγνείας των καπιταλιστών. Θα είναι μάχη επιβίωσης.

Σύνθημά μας είναι: Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ! Και το μήνυμά μας: ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΑΔΟΘΟΥΜΕ!

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΤΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 22.12.2010 από 12.00 έως 15.00

Για το Δ.Σ. της Ο.Δ.Υ.Ε.

Ο Πρόεδρος

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΙΑΤΣΟΣ